

Zkažené dobrodružství

„Ahoj, dědečku!“ volá Kubíček, nadšený z toho, že ho dnes ze školky vyzvedává děda Petr. „Ahoj, Kubíčku,“ odpovídá vesele dědeček a hned se ptá: „Jakpak dneska bylo?“ „Dobře,“ povídá Kubík a pak dodává: „Akorát oběd mi dnes nechutnal. Vůbec jsem ho nesnědl.“ „To znám,“ říká dědeček, „kdysi jsem také ve školce odmítal jíst. Jednou se mi to pořádně vymstilo. Chceš slyšet tu historku?“

„Jasně, povídej, dědo!“ volá nadšeně Kubík, protože už dávno ví, že děda umí moc zajímavě vyprávět.

„Když jsem byl malý kluk, zhruba tak velký jako ty,“ začal děda, „také jsem ve školce odmítal jíst. Něco mi skutečně nechutnalo, ale většinou jsem to nechtěl jen proto, že jsem to neznal. A tak se stalo, že jsem jednoho krásného jarního dne odmítl svačinu i oběd. Když mne maminka vyzvedla, hned jsme s kamarády vyrazili na kraj lesa, kam nás rodiče pouštěli. Tam jsme celé odpoledne řádili, stavěli bunkry a sbírali šišky. A pak se to přihodilo. Dodnes si na to živě pamatuji. Chtěl jsem na bunkr dotáhnout jednu velkou kládu, zvedl jsem ji, a pak jsem se svezl k zemi. Neuklouzl jsem, prostě mi došly síly. Ležel jsem zavalen tou kládou a neměl jsem sílu se vyprostit. Kluci běhali kolem a nikdo z nich si mne nevšímal. Chtělo se mi spát a neměl jsem ani sílu volat o pomoc. Naštěstí si Tonda, můj kamarád, všiml, že pod tou větví ležím už dlouho a přišel se podívat, co se děje. Panečku, jak já jsem kluky vyděsil. Tonda mne vytáhl zpod větve a hned poslal Tobiáše, aby zaběhl pro moji maminku. ‘Dobrý den!’ vykřikl Tobiáš, když přiběhl k nám domů. ‘Peťovi je zle, leží tam u lesa a nemůže se hýbat, nemá už sílu’, pokračoval. Maminka spráskla ruce, vzala láhev vody, tabulku čokolády a běžela za Tobiášem. Já mezitím ležel v trávě, hlava se mi motala a cítil jsem obrovský hlad.“

‘Petříku, co se ti stalo?’ vyptávala se mne maminka, sotva přiběhla. Když se ujistila, že jsem akorát slabý, že jsem se nikam nepraštil a že mne nic nebolí, dala mi pít a taky mi podala kus čokolády. Hned se mi ulevilo. Ale celou cestu domů jsem se musel o maminku opírat, jak jsem byl slabý. ‘Jedl jsi ve školce?’ zeptala se mne maminka, sotva co jsme vyrazili směrem k domovu. Musel jsem s pravdou ven, protože bylo jasné, že maminka tuší, jak to bylo. ‘Nejedl.’ ‘Vidíš to?’ hubovala mne maminka, ‘to máš z toho. Vždyť sis mohl ublížit. Máš týden zaracha.’ A bylo vymalováno. Zkoušel jsem protestovat, ale bylo to k ničemu. Celý týden jsem musel zůstávat po školce doma. Trápil jsem se tím, že kluci užívali krásného teplého počasí a já musel trčet doma místo toho, abych zažíval nová dobrodružství. Protože jsem nechtěl, aby se to někdy opakovalo, vymyslel jsem plán. Kdykoli jsem ve školce narazil na mne neznámé jídlo, vždy jsem ochutnal. Nejdříve jedno sousto, pak dvě, tři až jsem po čase snědl celý talíř. Za nějaký čas jsem se naučil jíst všechno. A už se mi nikdy nestalo, že bych kvůli nedostatku energie zmeškal nějaké dobrodružství.“ Dědeček přestal vyprávět, na chvíli se zasnul a pak dodal: „A že jich bylo...”

„To jsem rád, že to dobře dopadlo,“ povídá Kubíček. „Víš co, dědo, já to zkusím taky tak,“ dodal. A opravdu, hned druhý den snědl tři sousta té hnědé omáčky, kterou neměl rád. Další den okusil vařenou mrkev a brzy se naučil jíst všechno. Jedl, protože chtěl mít vždy dostatek energie na vše potřebné.